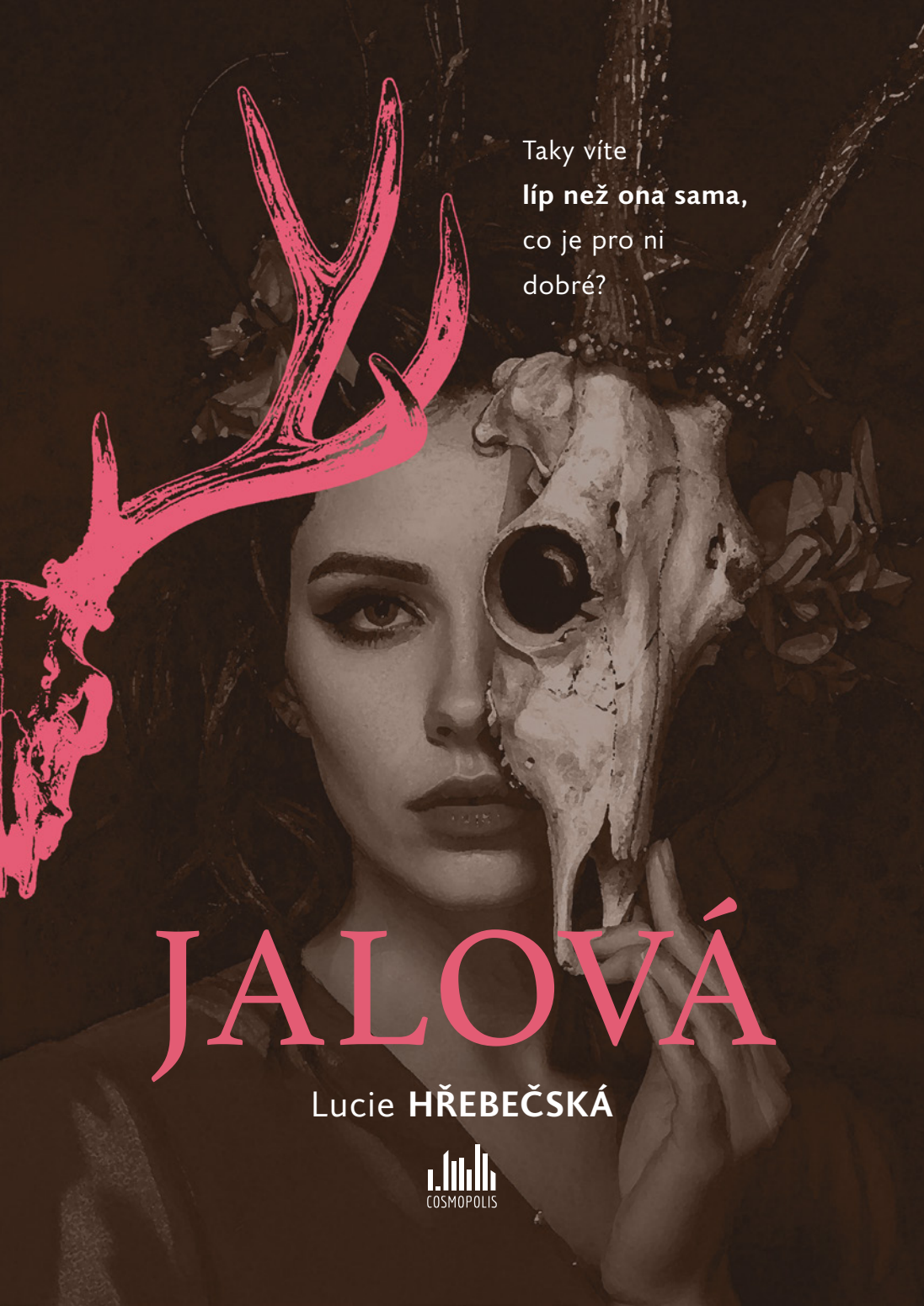

A woman's face is shown from the chest up, looking directly at the camera. The right side of her face is partially covered by a white deer skull. Large, red, stylized antlers are positioned behind her head, extending upwards and outwards. The background is dark and textured, resembling a forest floor with leaves and twigs.

Taky víte
líp než ona sama,
co je pro ni
dobré?

JALOVÁ

Lucie HŘEBEČSKÁ

Copyright © Lucie Hřebečská 2025
© Grada Publishing, a. s., 2025
Cover © Martina Bártová, 2025

ISBN 978-80-271-5926-0

JALOVÁ

Lucie HŘEBEČSKÁ

Všem
přehlíženým,
umlčovaným
a nevyslyšeným.

Doufám, že najdete svůj hlas.

*Doufám, že bude tak silný,
až všichni zmlknou a neopováží se
byť jen ceknout, zatímco budete mluvit.*

*Doufám, že v nikom nezbyde
ani stín pochyby o tom,
co jste chtěli říct.*

Facka, kterou mi Marek vlepí, v sobě nese všechnu naléhavost a tíhu tisíce něžných pohlazení, na která není čas.

Jeho ruka zůstává na mé tváři. Neodtáhne ji. Sjíždí pomalu po mém líčku, dovolím si natočit hlavu a do té veliké, pevné dlaně si povzdechnu.

„Ještě?“ zeptá se. Ptá se vždycky, i když odpověď zná.

„Ano, Pane, prosím, ještě.“

Neuhodil by mě, aniž bych o to poprosila. Rád to poslouchá.

Má tvář osiří a náhle je jí zima, ale jen na okamžik.

Druhý políček mi uštedří hřbetem dlaně.

Teplo rozčeří pokožku i na levé straně mého obličej. Šíří se, rozechvívá vzduch v mém chřípí, a ten nese tu blaženou horkost hlouběji, hrdlem, hrtanem, do plicních sklípků, a odtud teče dál, protéká mi kolem pupíku a nevyhnutelně odkapává do mých slabin.

„Děkuju, Pane,“ zašeptám, když mi tělo konečně dá k dispozici nějaký dech. Je hutný jako surový karamel a tlačím ho ze sebe jen s obtížemi.

Pod zavřenými víčky mi tančí plamínky svíček. Bojím se, že když otevřu oči, spálí mi moje vlastní žádost řasy; ale stejně musím – musím ho vidět.

Můj Pán je nádherný, sklání se nade mnou a podvečerní přítmi mu vykresluje vrásky silněji, než jak je znám; propůjčuje mu to vážnější, přísnější vzezření. Blondaté vlasy si netrpělivě shrnuje na temeni

a přehazuje dozadu, aby se mu nepletly – nesnáší gumičky. Za pár chvil mě ale stejně budou šimrat mezi řadry.

Všimne si mého pohledu a usměje se.

„Sama se upravit neumíš?“ pokárá mě, a tak se honem začnu soukat ze zbytků prádla, v nichž mě do ložnice dostrkal.

Sahám po šuplíku ve svém noční stolku, když mě chytí za zápěstí a ruku mi zkroutí za záda.

„Dneska ne, holčičko,“ šeptá mi, „dneska ne, děvče. Musíš trénovat. Víš, jak to říkala paní doktorka.“

Unikne ze mě tichý, nespokojený zvuk.

„Prosím,“ zaskučím.

„Ale notak.“

„Pro-sím,“ vyjde ze mě naléhavěji, ale nazála na konci toho slova ještě ani nedozněla –

„A dost,“ utne mě Pán, a to nepřipouští diskuzí.

Není mi lépe. Mlčím.

„Nemusíš se bát, budu se chránit jako vždycky,“ dodá o poznání měkčím hlasem.

Ale já se stejně bojím, a on mi přitlačí hlavu do polštáře, aby na ten můj strach nemusel koukat.

Slyším šustění plastického obalu. Dotyk jeho rukou je pryč. Na posteli jsem sama, nepatřičná v tichu a nestydaté póze; standard našeho milování, technické intermezzo. Nepohnu se.

Veškeré kondomy, které doma máme, jsou drahé – tenké, padnoucí a dobře lubrikované. Stejně to bolí, když do mě nešetrně vnikne; *ach*, které mi unikne, je malé a stydlivé. Dusím ho v sobě i polštáři, protože potřebuji slyšet raději *mmm*, sotva slyšitelný zvuk Pánovy spokojenosti, nejspíš ani neví, že ho vydává; překvapené *mmm*, jako by byl pokaždé znova udivený jako poprvé, jak dokonale do sebe zapadáme; jak se cítíme absolutně celí.

„Neboj se, kočička,“ šeptá mi, „jen drž, od toho jsi tady.“

A já držím; držím, šťastná, polykám slzy vděku a vlastního přesycení. Ještě nikdy jsem se nevydala takhle na milost, strašlivě mě to děsí a vlasy se mi ježí na hlavě hrůzou... ale našťástí je tu Pán.

Pán a jeho ruce, které mi tisknou boky tak, že budu určitě zase mít modřiny – ještě se ani nezahojily ty z minulého týdne. Pán, kterému jsem dost dobrá já a který pro mě chce to nejlepší, i když ne vždycky jsem dost chytrá na to, abych to sama viděla.

Otočí mě, přizvedne a podepře mi bedra mým velkým plyšovým medvědem; chytí mou ruku a nesmlouvavě ji stáhne nízko, nizoučko, až skoro k němu –

„Děláš to pro moje oči, snaž se,“ připomene mi, a pod jeho syrovým, zvířecím, ledovým pohledem, se tak snažím, aby byl šťastný, až se to skutečně povede.

Na několik zadýchaných vteřin se sevřu,
 křeče mě prohnou,
 a já se v tu chvíli
 opravdu
 vůbec
 nebojím.

Když je po všem, sundá si kondom, zauzluje ho a odloží do připraveného papírového kapesníku na svůj noční stolek. Zůstaneme ležet v objetí. Venku se rozsvítily pouliční lampy a žlutavé světlo jiskří na kovovém kroužku v Markově obočí.

„Všechno v pořádku?“ zeptá se.

Chvilé naší lásky jsou rituálem, který má svoje improvizální části, ale i pevně dané momenty. Tahle otázka je jedním z nich.

„Ano, miláčku,“ řeknu zase já. I tahle odpověď je součástí našeho neměnného scénáře.

Nemusím lhát. V tyhle okamžiky jsem vždycky v pořádku; v samém pupku světa, spokojená, vrnící blahem, zachumlaná ve zmuchlané propocené peřině a s nosem tak blízko Markova podpaží, že mě jeho chloupky lechtají pod okem; v mém vlastním unikátním bezpečném hnízdě, kde mi nic nehrozí.

Ležíme a divoce se zdvíhající hrud' pod mou hlavou se pomalu klidní. Kolébá mě jako jezero, jako když jsme se loni plavili na šlapadle po Lago di Garda. Propadám se pod azurovým nebem do stejně azurové modře vln pod námi a masy vody tlumí šumící sprchu v bytě nad námi i partu, která se na ulici vrací po směně domů a hlasitě si povídá.

Z dřímoty mě vytrhne Markův hlas. Cuknu sebou, jak procitnu.

„Malá,“ opatrně se vyvléká zpodě mě, „půjdu se umýt, jo? Chceš jít první?“

„Musím nejdřív čůrat.“

Pomůže mi na nohy. Bývají vratké a dnes je to nejinak.

Marek vykulí oči a pootevře rty, jako by mě chtěl zarazit, ale nestihne to – vstávám a automaticky sáhnu pro kondom, abych ho vyhodila.

Kapesník je mokrý; úplně mokrý.

Najednou jsem dokonale probuzená a se srdcem uhánějícím v šílené panice z něj vyklepu kondom. Sevru ho mezi prsty za kroužek jako chci plou žízalu, kdyby snad z nějakého důvodu byla klíčovým důkazem o vraždě. Visí schlíple a provinile v mých prstech a ze špičky mu odkapává poločiré, nažloutlé sperma.

Kape na podlahu a jako kyselina se propaluje skrz, skrz můj mozek, skrz celou mou existenci, kterou teď můžu vzít, zmuchlat a zahodit, pokud dřív neomdlím nebo se nepozvracím. Lampy venku zhasly a kdosi světu vypnul zvuk.

Slyším jen

kap,

kap,

kap,

jak všechno, co jsem měla, všechny jistoty a bezpečí, s posměchem odkapává pryč a odměřuje poslední vteřiny života, co mi zbývají.

„Se mi to jen rozjelo, když jsem to zavazoval,“ zaslechnu Markův hlas z mlhy a než se naděju, ležím povalená zpátky na posteli, dveře bytu klapnou a Marek vynáší plný pytel komunálního odpadu do kontejneru, aby mě nenapadlo hrabat se v koši.

∞

„Miláčku, prosím tě, pojd', obleč se.“

Na zdřevěnělé nohy si neurvale soukám džíny až hrozí, že jim urvu poutka. Dokolébám se k šatní skříni a hodím po Markovi triko. Chci po něm hodit ještě i čisté trenky, ale zvládnou to až napodruhé, jako kdyby mi někdo uřezal prsty a na párátka do pahýlů dlaní mi napíchal klobásky bez citu.

Marek chytí triko a zase ho položí na postel.

„Kam chceš jet, Zuzi? Je půl jedenácté.“

„Do lékárny pro postinor. Prosím tě, vezmi mě tam.“

„A do které? Vždyť nejbližší otevřená je tak možná někde v Brně. To je sto kiláků.“

„No, tak to mě asi vezeš sto kiláků, Marku. Mám dvanáct hodin na to, si tu posranou tabletu vzít.“

Marek ke mně dojde a položí mi ruku kolem ramen. Důrazně mě stiskne a přinutí mě se na něj podívat.

„Já tě nikam nepovezu, Zuzi.“

Mám chuť mu jednu vrazit. Udělala bych to, kdybych měla opravdové ruce, a ne jen větvičky z roztékajícího se sněhuláka.

„Tak jedu sama. Uхни.“

Stisk na mém rameni zesílí.

„Ty taky nikam nejedeš, Zuzanko.“

Zní strašně smutně. Toporně od něj odstoupím a zavrávorám, jak mi podjede noha na jedněch z hromady silonek a krajkových kalhotek poházených po zemi. Nemusím se ptát, kam se poděl obsah mé tajné skryše pro nejhorší případy – jasně, že ho našel a vyhodil. Až se na tohle téma pohádáme, určitě mi melancholicky řekne: *Dělám to pro tvoje dobro, pamatuješ?* Na hádku teď ale nemám sílu. Potřebuju tu tabletu.

„Tak mi aspoň uhni, když mi už nechceš pomoci!“ strčím do něj.

Z opačné strany šíje mi přistane druhá jeho velká ruka. Drtí mi ramena tak, že mi z nich asi udělá rybí pastu, když se na něj nepodívám.

„Zuzanko, strašně ti chci pomoci. Ale pochop to – nikam nejedeme. Nejedeme pro postinor. Není důvod – jsem prostě motyka a špatně jsem ho sundal. Do tebe se nic nedostalo. Nic. Nemohlo se to do tebe dostat. Rozumíš? Nebylo jak.“

Koukám skrz něj a duchem jsem už v lékárně u fakultky v Brně – tam musí mít otevřeno, ne?

Marek mnou zatřepe.

„Rozumíš, co ti říkám? Vůbec nic se nestalo. Nebudeš si brát postinor, jen by sis ublížila. Zase si rozhážeš všechny hormony a bude ti špatně. Chápeš?“

„Jo.“ *Chápu. Jen tomu, Marku, nevěřím. Ne, já chci jistotu, radši budu opět pár dní ležet a blít jako šakal a potom mít měsíčky tři týdny v kuse, než aby mě mučila možnost, že se něco mohlo stát, byť by byla sebemenší.*

„A i kdybych tě, Zuzanko, pro ten postinor chtěl vzít, tak nemám jak. Odvezl jsem odpoledne auto do servisu. Franta mi do úterý udělá tu spojku, pamatuješ?“

„Co když se do mě něco dostalo?“

„Nedostalo.“

„Co když jo?“

„Tak s tím teď stejně nic neuděláme. Za dva týdny si uděláš test, abys byla klidná.“

„Ale co když vyjde?“

„Tak máš pořád hromadu času na to, to vyřešit. Ale nic se nestalo, Zuzi, víš? Nic.“

Zůstaneme proti sobě stát jako dva solné sloupy. On jako pevnější sloup. Já jako sloup, kterému se klepou kolena a musí se každou chvíli složit.

Marek si toho všimne a pomůže mi dosednout na postel. Zvažuju bezvýchodnost své situace. Hlava se mi točí.

„Pěkně se teď zase svlečeš, ano?“

Markův hlas zní zdálky. Stahuje ze mě džíny, do kterých jsem se tak pracně nasoukala.

„Zvládneš usnout?“

Místo odpovědi se jenom hystericky rozesměju a nemůžu přestat. Bože, to je vtipálek!

Marek mě pohladí po paži. Postel zasténá, když vstane, a pak ho slyším štrachat v kuchyni.

„Na. Třeba to pomůže.“

Zapiju vodou čtyři tablety hořčiku, které mi podává. Tu poslední musím natřikrát. Nejsou potahované a do mého úzkostí sevřeného hrdla se jim vůbec nechce. V puse mám jako v křídovém lomu. Marek si ode mě vezme skleničku a podá mi ještě CBD. Mají se brát dvě kapky. Nakapu jich asi deset.

Kéž bych si tak mohla vzít něco silnějšího.

Postinor. Mifepriston. Pervitin. Jed na krysy. Nejsem vybíravá.

„Pojď. Uděláme si noční maraton Pána prstenů.“

Marek mě balí do deky. Mohl by z fleku pracovat v bistro, kde prodávají tortilly s náplní z deprese a hrůzy.

Celou dobu je klidný, jen trochu skleslý, jako vždycky, když je mi špatně. Jeho úsporné pohyby jsou definicí efektivity. Byl by skvělý zdravotní bratr, nebo možná učitel ve školce, má na to takový ten z duše pramenící klid, rozvahu a trpělivost. Je pořád laskavý, i když já...

První díl už začíná, sedím vedle něj na gauči jako hříbek a místo na film zírám na něj.

Snad má pravdu, přesvědčuju se. Asi má pravdu, kdyby to tak moje hlava a moje tělo chtěly taky pochopit. Co ten si se mnou užije.

Hořčík a CBD pomalu zabírají a sevření mého těla ždibíček poleví. Bušení v hlavě se přesune hlouběji do týlního laloku a zeslabí. Představuju si svou úzkost, která tam stojí a zkouší bouchat na přední vchodové dveře, na zadní a všechna okna, jako fanatický jehovista, kterému nikdo nechce otevřít. Postahuju všechny rolety, abych na něj aspoň neviděla.

Vymotám jednu ruku z utažených záhybů deky a najdu Markovu dlaň, abych ho za ni chytila. Otočí ke mně hlavu.

„Bude to dobré, Zuzanko, uvidíš.“ Políbí mě na čelo a měkce se usměje. „A víš ty, komu dali devět prstenů?“

Než stihnu odpovědět, už to říká Galadriel (– lidem).

Uvelebím se, opřu se o Markovo tělo a nechám hlavu klesnout na jeho rameno.

Usnu někdy kolem půl čtvrté ráno, spím lehce, ale aspoň trochu. Spím i přes dusání orků (nebo to pořád je jen ten dotěrný obraceč na pravou víru)? Spím a moje mysl unaveně bloudí v kruzích a nepřestává se ptát sama sebe, co tím Marek myslel, že to bude dobré. On tomu opravdu věří, že přijde den, kdy mě moje úzkosti opustí?

Na záchodě se s tím malým plastovým proužkem v zataveném obalu zamknu, i když to obvykle nedělám.

„Prosím tě, nezamykej se, já ti tam nepolezu. Ale kdyby se ti někdy udělalo špatně, neměl bych se k tobě jak dostat.“

„Hurrr, durrr, nezamykej seee, co dybys omdlela při sranííí,“ parodovala jsem Marka tehdy, když mě s tím pravidlem bydlení u sebe seznamoval. *„Toho se bojí všichni čtyřicetiletý senilové? Jen abych věděla, na co se připravit.“*

„Je mi devětáct.“

„A mně šestadvacet, a i když tlačím fakt hodně, tak mi maximálně naběhne na čele žilka. To víš, mláďí...“

Marek si povzdychl a promnul si obočí. Jindy moje vtipy snášel lépe.

„Myslel jsem, kdybys byla nemocná... nebo u zvracení vdechla zvratky. Nebo...“

„Slibuju, že ať budu dělat jakkoli nechutnou věc, nechám odemčeno, abys kdykoliv mohl tajně přijít, podívat se škvírkou, a uch-uch-uch,“ předváděla jsem vulgárně rukou uspěchanou pánskou masturbací a řehtala se jako pominutá. *„Už lituješ, že sis mě sem nastěhoval?“*

„Bacha, ať tě zase nevystěhuju.“

„Ooo! To nepůjde, nemáš se ke mně jak dostat! Jsem na hajzlu, úplně dočista zamčená!“

Tenkrát mi to přišlo vtipné.

Dneska se zamknu, jak nejtíšeji dovedu. Je mi na omdlení. Vtipné mi to fakt nepříjde.

Třesoucima se rukama roztrhnu igelit a nastavím papírek pod sebe, aby na něj dopadl první proud mé ranní moči. Břicho mám v křeči, ale svěrač ne a ne povolit. Je asi hysterický jako já.

Až strach, že se Marek probudí a zjistí, že jsem zamčená, mě donutí. Nejdřív se mi povede pár kapek, pak slabý čůrek. A potom už

neohroženě močím, jak říkával děda Milan: *ouplně jako pivovarskej valach*.

Kapky teplé moči se odráží od papírku a prskají všude kolem. Taky si počurám prsty. Všude to čpí. Je mi to fuk.

Položím papírek před sebe na dlaždičky a začnu počítat do třiceti.

Snažím se koukat jinam, počítat řady a sloupce obkladů jako vždycky, když se nudím, ale nejde to, jedním okem hypnotizuju oblast testu pro odečtení výsledků.

Modrá čárka tam je. Zjevila se už po prvních pěti vteřinách. Po druhé ani duch, ani náznak.

Jak jinak... sotva pár hodin po styku?

Uvědomuju si, jak jsem hloupá a jak marný je tenhle můj pokus se uklidnit. Není to ani pokus – spíš kompulze. Už jsem jich měla nejmíň sto. Pod přísným zrakem terapeutky, k níž mě Marek donutil jít, když jsem jednou zapomněla po jedné z epizod vynést koš, se mi povedlo snížit počet těhotenských testů prováděných měsíčně na jeden kontrolní. Vydedukovala jsem, že vzhledem k mimořádnosti současné situace tohle pravidlo neplatí.

Nezáleží na tom. Testů mám dost – balení po deseti je nejvýhodnější.

Tenhle zvednu, toaletním papírem utřu mokré místo, které po něm na zemi zůstalo, a všechno to vyhodím.

Čeká mě dlouhá sobota a ještě mnohem delší neděle. Dnes ani zítřka mi na gynekologii telefon nikdo nezvedne.

„Jak ses vyspala, princezno?“ zeptá se mě Marek, když se půl hodiny po mně zvedne z gauče. Pajdá.

Jak jsem se vyspala, mu rozhodně říkat nechci. Ví to.

Falešný úsměv držený na tváři dost dlouho pošle mozku signál, že je jeho nositel šťastný, a chemie zafunguje opačně – zmatený mozek vypustí do těla vlnu endorfinů. *Fake it, till you make it.*

„Šlo to,“ odpovím a donutím koutky stočit se do nepřiliš věrohodného úsměvu. „Nejspíš líp než ty.“

„Bože, na spaní na gauči jsem už starej.“

„Rozveselila by tě snídanež?“

„Jedna snídanež? A co druhá snídanež?“

„Může být! Tak je uvař, miláčku.“

„Emancipovaná mládež,“ mumlá a čurá tentokrát on. Stejně ale potom jde a udělá míchaná vajíčka.

Rýpu se v nich. Víím, že mě pozoruje, tak se donutím sníst aspoň něco.

Když se Marek nedívá, kontroluju, v kolik v pondělí otevírají lékárny a kdy začíná ordinovat gynekoložka. Zapisuju si, kolik hodin po styku to je.

Moc.

„Co tam máš?“ zajímá Marka, když mě s mobilem chytí. Zkontrolovala jsem už všechny lékárny v okruhu padesáti kilometrů. Otevírací doba se liší i o celou hodinu.

„Nic,“ hlesnu provinile a schovám mobil pod desku stolu.

Marek mě pohladí po hlavě a políbí mě nad linii vlasů.

„Já víím,“ řekne.

Neví, nemůže ani tušit. Stejně přikývnu.

Vstát na autobus vyjíždějící v pět čtyřicet není žádný problém. Mimo jiné proto, že jsem už od čtyř hodin vzhůru a opakuju si pořád dokola, co musím udělat.

Probuzení není nijak příjemné, ale ani výjimečné – jsem zvyklá budit se neustále ulepená potem a s pocitem, že umírám; vymršťím se na posteli a otočím se na bok. Vidím své prsty, jak se křečovitě zarývají do matrace, slyším vlastní lačné zalapání po dechu; pocit, jako bych utíkala před Cháronem a teprve tím probuzením se dostala mimo dosah jeho kostnatých spárů. Do poslední vteřiny si nikdy nejsem jistá, jestli tentokrát uteču. Pokaždé mě překvapí, když si moje tělo vzpomene, jak se nadechnout.

Dřív bych byla nervózně sáhla po plátíčku antikoncepce ležícím na nočním stolku a s hroznou předtuchou kontrolovala, zda se poslední vymáčknuté políčko označené zkratkou dne v týdnu shoduje se včerejškem – v téhle fázi bych si většinou také rozsvítila mobil a ujistila se, že si den v týdnu pamatuju správně.

„Paní Nývltová,“ pravila mi asi před půl rokem terapeutka s citem, ale pevně, když jsem se jí svěřila, že tahle noční rutina začíná nabírat na obrátcích a krom kontrol spotřebovaných farmak si v noci provádím ještě samovyšetření prsu, abych zjistila, zda už mi rakovina vyvolaná antikoncepcí rozežírá ňadra nadranc jako červi ve zmařené úrodě jablek, *„já myslím, že by vám možná prospělo, kdybyste na nějaký čas antikoncepci vysadila a soustředila se více na sebe a své zdraví.“*

„A já myslím, že vám by prospělo přestat kecat lidem do života,“ neřekla jsem tehdy na ten její naprosto idiotský nápad, jen jsem si to pomyslela.

A pak jsem to doma řekla Markovi, což nazíráno zpětně moc chytré nebylo.

Takže dnes po plátíčku nesáhnu; žádné díky terapeutce a Markovi už nemám. Neprovedu ani metodické prohmatání nejdřív pravého a potom levého prsu s důrazem na vnější horní kvadrant. A stejně tak už, vysílená, ale uklidněná uspokojením vlastní kompulze, znovu neusnu.

Zůstanu vzhůru, prvních pět vteřin vděčná, že dýchám; a pak si začnu vybavovat, kdo jsem, v jaké jsem situaci a který je den. Za staženými žaluziemi se venku sbírá rozbřesk, vyhání z krajiny všechnu tmou a tlačí ji dovnitř mě.

V šest hodin padesát dva minut už sedím ve své kanceláři a jsem tu sama. Je brzy a vím, že na brzké příchody nikdo brát zřetel nebude; stejně tu dnes prosedím pracovní dobu až do konce s kolegyněmi, které přijdou na osmou. Co jsem ale asi měla dělat jiného? Kdybych chtěla jet až dalším autobusem, v sedm přesně bych se teprve kodrcala kolem Vlčí Lhotky. Čert ví, jaký je tam signál a kdo by v autobuse seděl. Možná bych musela čekat až do půl osmé, než budu moct zavolat, a to je nesmysl, holý nesmysl, když gynekologická ambulance otevírá přesně v sedm.

V sedm mi telefon nikdo nezvedá.

Sestra zvedne telefon až v sedm hodin dvě minuty, kdy volám popáté. Na papíře před sebou už tou dobou mám načmáranou velikánskou, mnoha tahy obkreslenou rozevlátou píču, zprostřed vystínovanou. Ted' kolem ní čárám rukou studenou a tuhou jak pařátek chlazené slepice čím dál větší aureolu kudrnatých chlupů. Patami si netrpělivě podupávám mimo jakýkoli rytmus a každou jinak.

„Gynekologická ambulance doktorky Bílé, prosím.“ Na hlase sestry je znát, že rozhodně neprosí. Je mi to fuk.

„Dobrý den, Nývltová. Prosím vás, já mám obrovskou prosbu. Nám se s partnerem přihodila taková nepříjemnost... nám se... jaksí... asi selhal kondom. A já bych potřebovala napsat recept...“

„Paní Nývltová?“

„Ano.“ Slečna, ale neopravím ji.

„Řekněte mi ročník.“

„Devadesát osm.“

„A kdy byl styk?“

„V pátek večer, je to asi šedesát hodin.“ Je to padesát devět hodin a třicet čtyři minut. Vědomě jí lžu, protože lidi zneklidňuje, když je člověk až moc konkrétní.

„Tabletku po si můžete, paní Nývltová, koupit bez receptu v kterékoli lékárně, ale...“

„Ano, ale...“ skočím protivné sestře do řeči. Chci jí říct, že nechci blbou tabletku po, která v polovině případů selže, když si ji vezmete šedesát hodin po styku, i když v příbalovém letáku se píše *až sedmdesát dva hodin po*. Doopravdy totiž platí to předtím: *nejlépe do dvanácti hodin po*. Já chci mifepriston, abortivum, chci deset tablet, jednu na každých deset kilo mé živé váhy a tři navíc pro jistotu. Pět zapiju rovnou, tři rozdrolím do kapky benzínu, rozežreju v ohnuté polévkové lžici nad zapalovačem a vpálím si je na veřejných hajzlech přímo do žíly, i když nesnáším injekce, a ty zbylé dvě rozemelu a kreditkou z nich udělám dvě pořádné čáry tak tlusté, že by se z nich i Escobarovi zhoupl. Ty si dám jako dezert, sjedu je ze zrcátka a pak se v něm na sebe konečně budu moct podívat, protože budu zase člověk, a ne jenom troska.

„Chce s vámi mluvit paní doktorka,“ utne mě sestra, než jí stihnu cokoliv říct. Na druhé straně sluchátka to chvíli škrtá a šramotí a slyším nezřetelné mumláni.

„Paní Nývltová?“ Moje gynekoložka má hrubší hlas a asi divokou představivost, jestli si myslí, že jsem se stihla tak rychle přejmenovat, nebo s někým u sluchátka vyměnit.

„Ano,“ řeknu, a ani ji nepozdravím. Nelíbí se mi tohle natahování, úplně zbytečné prodlužování hovoru, zatímco utíkají vteřiny.

„Paní Nývltová, dívám se do vaší složky, a chtěla bych se vás zeptat – vy jste tedy měla nechráněný styk?“

„Ne, byl chráněný, normálně s kondomem, ale potom, když jsem na něj sáhla, tak z něj kapalo, musel být protržený.“

„Všiml si toho i partner?“

„Ne, ten tvrdí, že ho jen špatně zavázal, a tak se zapatlal tím hnu-
sem až potom.“

Jakmile tu větu vypustím z pusy, uvědomím si, jak strašnou chybu
jsem udělala. Ze sluchátka zní ticho. Kolečko prehistorické myši na
druhé straně chrastí.

„Rozumím,“ pronese gynekoložka škrobeně a znovu se odmlčí.
„Takže je to, paní Nývltová, možná spíš tak, že se skutečně nic ne-
muselo stát a třeba jen tuhle vaši... nešťastnou příhodu... z nějakého
důvodu trochu moc prožíváte?“

„Možná,“ zavrčím; kdyby mobily ještě měly šňůru, v téhle chvíli ji
přervu, jako když Železný Zekon trhá jisticí konstrukční lana. „Ale
pokud vím, jde o moje tělo, moje zdraví a moje rozhodnutí. Prostě si
chci být jen jistá, že se nic nestalo, chápete mě?“

„Chápu, paní Nývltová, a přesně proto mi dovolte vám poradit –
copak se vám už vrátil cyklus? Já tu mám poznačené, že si k nám co
měsíc chodíte nechat píchnout agolutin. Pokud si nejste absolutně
jistá, že se na sto, ne, na sto dvacet procent do vás dostalo partnerovo
sperma, tak si nic neberte. Z mého pohledu je šance na otěhotnění
opravdu velice malá, a i kdyby se stalo, umíme to řešit. Naproti tomu
šance, že vašemu tělu dáte ještě zabrat, nejspíš úplně zbytečně, pos-
tinorem...“

„Já nechci postinor,“ tlačím ze sebe a natahuje mě to k pláči, „já
chci mifepriston, můžete mi ho napsat? Napíšete mi ho, prosím?“

„Preventivně?“

„Ne, prostě jen velmi časně, čím dřív, tím lépe, ne?“

„Myslím, že na tuhle otázku znáte odpověď, paní Nývltová.“

„Ale já...“

„Mám první pacientku, paní Nývltová. Zkuste radši zavolat tera-
peutce – chodíte k ní ještě, ne? Udělejte si za dva týdny test, kdyby

náhodou, tak se objednáte a přijdete, ano? Ale teď si nic neberte, jen si ublížíte. Zatím nashl-“ hovor skončí dřív, než vůbec gyneko-
ložka dokončí poslední „-e“ a já bezmocně zírám na displej na údaje
o skončeném hovoru.

Tak díky za nic, ty nádherná doktorská, a rady s terapií si strč taky
za klobouk, už tam nemusím. Kolik mě stálo sil to dojednat... ne, že
bych se tam kdy dozvěděla něco, co by mi pomohlo. Mohl by tu, sa-
kra, někdo stát za mnou a chtít mi pomoci? Haló!

Tři lékárny ve městě otevírají až v půl deváté, jedna dokonce v de-
vět a přes můj oběd všechny svorně vedou obědovou pauzu. Jako by
se krucinál lékárníci nemohli vzadu vystřídat a dát si po jednom stu-
dený oběd z krabičky jako my všichni ostatní; ale to oni ne, honorace
nejspíš trajdá někam do restaurace a zpátky, je jim úplně jedno, kdo
na nich závisí. Nejradši bych začala házet nábytkem, kdyby se mi tak
netřáslы nohy a neměla jsem strach, že jakmile se pohnu, tak se ne-
vyhnutelně rozbrečím.

Zůstanu sedět a sedím, dokud nepřijde Zdena. Zdena a její velké
panděro, velká kabelá plná svačin a velká pusa plná názoru malých
lidí.

„Co je? Vypadáš nějak přejetě,“ zeptá se místo pozdravu, jenže pase
spíš po drbu, než aby ji opravdu zajímalo, jak mi je.

„Špatně jsem spala,“ odbudu ji, i když vím, že můj špatný spánek
už je pro ni vlastně kategorie sama pro sebe. Bude to zase rozebí-
rat přes oběd v kuchyňce; i kdybych tam šla, tak drze zmlkne až na
poslední chvíli. Dnes nebude muset zmlknout vůbec. Nedovedu si
představit, že bych do sebe něco dostala, cokoliv krom tří, čtyř balení
postinoru, pokud mám mít aspoň šanci s tím ještě něco udělat.

Jakmile ve dveřích spatřím Katku, zvednu se a jdu jí naproti.

„Kačí, prosím tě,“ začnu rovnou, „já se hrozně omlouvám, potřebo-
vala bych asi den volna nebo neschopenku, je mi mizerně.“

„Jo?“ Katka těžko skrývá znechucení, couvne přede mnou. Asi vypadám, jako bych jí měla každou chvíli pozvracet boty a je fakt, že tuhle možnost úplně nevylučuji. „Tak běž, prosím tě. Potřebuješ něco?“

Vím, že si hrozně přeje, abych nepotřebovala, a já ani nechci – nějak se už zařídím, to je problém budoucí Zuzany.

„Postarám se o sebe. Děkuju. Zatím!“

V půl deváté stojím před lékárnou U Kočky. Tabletky po nemají, přijdou až odpoledne. Tak dík, nashle. Cítím, jak mě žluč pálí u mandlí.

Na poliklinice taky nic. *Ne, žádný výpadek není, jen je asi jaro*, směje se lékárnice. *Cha, cha, cha, to se opravdu za břicho popadám, paní lékárniče, že se asi omladina nějak rozpind'ouřila, velice humorný humor a budu si tě pamatovat, ty jedna cynická svině.*

Když se čúza dochechtá, konečně z ní vyleze aspoň nějaká informace: „Zásobování přiveze zítra, pokud zvládnete počkat.“

Nejenže nezvládnou počkat, už ani nezvládnou neříkat, co si myslím: „Zítra mi to je už tak leda na vyližprdel, máucta,“ štěknu po ní a otáčím se na podpatku. Doufám, že až si tahle nádhera půjde na obídek, tak kuchaři do její polívky napadají lupy jak padesátihaliře.

Třetí lékárna je na samém okraji centra, vedle autobusového nádraží a bývalé mototechny. Než tam dojdu, mám v podpažích na blůzce koláče sledovanosti a lapám po dechu jak pes. Celou cestu se držím, abych neběžela.

„Brýden,“ vypravím ze sebe.

„Dobrý den, co pro vás můžu udělat?“

Zdejší magistra je příjemně působící mladá žena, v bílém vypadá jaksi panensky, cudně. Ta všudypřítomná bílá mi najednou vstoupí do hlavy a prostře kolem sebe tu čistotu a klid; pocit, jako bych u svatého Petra rozrazila bránu.

„Měla byste, prosím, postinor?“ zeptám se potichu a krotce, zahnaná červenou páskou diskrétní zóny do správného chlívěčku jako poslušné písmenko Scrabblu.

„Minutku,“ poví mi slečna a odběhne kamsi mezi dlouhé police a regály vzadu. Během chvíle se vrací s kýženou krabičkou a odpovídajícím vážným výrazem ve tváři; ne kyselým úsměškem jako polikliniková herdekbaba. „Tady je, užívání znáte?“

„Znám. Měla byste, prosím, ještě aspoň tři balení?“

Slečna se chvilku odmlčí, potom si asi otázku rozmyslí. „Podívám se.“

Zase osamím.

Začínám být na prodejně sama na svůj vkus až moc dlouho, když se konečně ozve zvuk předznamenávající čísi příchod. Ozve se ale kdesi za mnou, ne z hlubin krámu za pultem. Kroky, ač měkké, jsou moc těžké a dlouhé na to, aby se cupitavě vracela slečna lékárnice.

Otočím se právě včas, abych proti světlu z ulice viděla širokou, ramenatou mužskou figuru s tenkým zlatavým obrysem kolem rozčuchané hlavy. A pak ten mohutný muž postoupí do krámu a sjede mě od hlavy k patě vážným pohledem.

„Copak ty tady, Zuzanko?“ zeptá se mě Marek, aniž by zněl převapeně.

Chtěla bych se zeptat na totéž: *Marku, Pane, co ty tady děláš? Proč vypadáš tak skvěle a neodolatelně jako bůh hromu a anarchie? A proč mě pronásleduješ v mé temné hodině? Přicházíš mě snad soudit?*

Jenže právě v ten moment se lékárnice vrátí a na pult položí čtyři balení postinoru, diskrétní zóna nezóna přímo do Markova výhledu.

„To je pro tebe, Zuzanko?“ zeptá se, a nedívá se na mě, ale na pult. „Co kdybychom si o tom promluvili venku?“ Z tónu hlasu je mi zřejmé, že tohle moc vyrovnaná debata nebude.

„Paní, chcete si jít s tímhle pánem promluvit ven?“ ptá se mě lékárnice a nervózně si olizuje rty. Nejradši bych ji objala, tu nádhernou květinu, která vyklíčila a roztáhla svoje zpeřené listoví kdesi na nějaké nedotčené beskydské louce a její šťavnatou lodyhu nikdy nepřišlápl jelen ani pracovní bota. Zajímalo by mě, co by udělala, kdybych řekla: *Ne, prosím, zachraňte mě, zachraňte mě před tímhle mužem, metr devadesát, sto deset kilo*. Asi by šla a kousla ho do kotníku, pak by do něj bouchala pěstičkami ve jménu feminismu a lidského práva na čtyři krabičky postinoru se slevou na zákaznickou kartičku.

„To je v pořádku, děkuji, to je partner,“ odpovím a vidím, že si děvče myslí své. *Učíš se rychle, zvonku broskvolistý, prstnatci bezový; předpokládám, že máš přímý pokyn shora, že volat pomoc máš jen tehdy, pokud o ni zákazník zjevně stojí. A policejní auto parkující před obchodem, protože pán brání paní nakupovat a paní se nechá ukecat, by se šéfové nelíbilo*.

„Čtyři balení postinoru, Zuzanko?“ ptá se mě Marek s vážnou tváří. Posadí mě na lavičku před autobusovou halou, zastávka dvě, nejbližší odjezd na České Budějovice za dvacet tři minut, a sám zůstane stát nade mnou, ještě vyšší a výhrůžnější než v lékárně.

Pokrčím rameny.

„Víš, že by sis jen ublížila, vid'? Na gyndu jsi už volala? Co ti řekli?“

Znova pokrčím rameny, jednou už to zafungovalo.

„Zuzanko? Co ti řekli na gynekologii?“ nenechá se odbýt Marek.

„Že mi nedají mifepriston, dokud nepřijdu s pozitivním testem,“ soukám ze sebe.

„Ano, zlatíčko, ale to se nestane, že ne? Protože jsem ti už nejmín třicetkrát řekl, že se nemohlo nic stát, že?“

Ve skutečnosti to řekl čtyřicet devětkrát, pokud nepočítám tuhle narážku. Jenže to říkat musí, protože není idiot a ví, co by se stalo, kdyby řekl pravdu – *jsem vůl a neuhlídal jsem to*. Nepřesvědčilo mě to ani poprvé, ani teď.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Jalová**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.